

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: J. W., bytem Ú. 187, 330 40 Ú., zastoupeného: Mgr. Jaroslavem Topolem,
advokátem, se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti **žalovanému: Krajský úřad
Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, v řízení o žalobě proti rozhodnutí
žalovaného ze dne 7.7.2014 č.j. DSH/7603/14,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhá zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Plzně, odboru správních činností, oddělení dopravních přestupků ze dne 9.4.2014 č.j. MMP/078740/14, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků podle § 125c odst. 1 písm. f) bod druhý zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, porušením § 18 odst. 4 téhož zákona, za což mu byla uložena pokuta 5.000,- Kč, zákaz řízení motorových vozidel na 6 měsíců a náhrada nákladů řízení 1.000,- Kč.

Žalobce v **žalobě** tvrdil, že napadené rozhodnutí je nezákonné z toho důvodu, že je podepsáno Ing. J. V. jako vedoucím odboru dopravy a silničního hospodářství, nikoli Mgr. L. J., jako oprávněnou úřední osobou žalovaného na podkladě záznamu o určení oprávněné úřední osoby ze dne 20.6.2014. Nadto tento záznam neobsahuje podle žalobce ani číslo

jednací ani číslo listu, tudíž jde o vadnou spisovou službu, kde absentuje jednoznačný identifikátor podle § 7 odst. 1 vyhlášky č. 259/2012 Sb., o podrobnostech výkonu spisové služby nebo číslo jednací podle § 11 odst. 1 téže vyhlášky, což podle žalobce činí řízení nedůvěryhodným. Absence podpisu oprávněné úřední osoby Mgr. L. J. podle žalobce způsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí dle § 67 odst. 2 správního řádu. Podle žalobce status oprávněné úřední osoby nelze zaměňovat pracovní právní podřízeností oprávněné úřední osoby vůči vedoucímu, když oprávněná úřední osoba je při provádění úkonů ve správním řízení zcela nezávislá na svém nadřízeném, tedy nepodléhá jeho pokynům ve věci správního řízení ve smyslu zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce. Žalobce měl za to, že nadřízený oprávněné úřední osoby může z hlediska práva pracovního a vnitřního podpisového řádu maximálně připojit svůj podpis na rozhodnutí, což má pouze účinek, že rozhodnutí viděl. Podle žalobce nelze připustit, aby oprávněná úřední osoba provádějící dokazování, náhle přenechala rozhodnutí ve věci a podpis jiné osobě, byť nadřízenému. Žalobce přirovnal situaci k tomu, jako by soudce vedl soudní řízení, připravil koncept rozsudku, který pak podepíše předseda soudu. Prvostupňové rozhodnutí má žalobce za nezákonné z důvodu podpisu Bc. L. H., referentkou oddělení dopravních přestupků, ačkoli v záhlaví rozhodnutí správního orgánu I. stupně se uvádí, že oprávněnou úřední osobou je Bc. L. H. Podle žalobce ve správním řízení může být jen jedna oprávněná úřední osoba. Pod protokolem o ústním jednání v nepřítomnosti obviněného je podepsána Bc. L. H. jako oprávněná úřední osoba provádějící ve věci dokazování. Oznámení o zahájení řízení o přestupku podepsala Mgr. L.Š. Podle žalobce je i toto rozhodnutí nezákonné, neboť nebylo učiněno a podepsáno oprávněnou úřední osobou.

Žalobce dále namítal, že se správní orgány dostatečně nevypořádaly s písemným vyjádřením k věci zmocněnce P. K., který uvedl, že žalobce byl v době přestupku na zahraniční dovolené, proto nemohl být řidičem vozidla. Skutečnost, že byli vyslechnuti zasahující policisté, kteří vypověděli, že ztotožnění řidiče vozidla provedli podle předloženého občanského a řidičského průkazu a následné lustrace v informačním systému PČR, přičemž jako řidič měl být podle fotografie ztotožněn žalobce podle fotografie na dokladech, toto podle žalobce nevylučuje jeho obhajobu, že na místě přestupku nebyl. Pokud by totiž policisté vypovídali jinak, vystavili by se přirozeně kázeňskému řízení. Policisté podle žalobce svojí svědeckou výpověď sami hodnotili svůj vlastní služební postup. Podle žalobce ztotožnit osobu podle fotografie není snadné, zvláště pokud je fotografie staršího data. Fotografie je malá, černobílá. Žalobce uvedl, že navrhl ve správním řízení rekognici, aby policisté znovu poznali osobu žalobce, avšak tomuto nebylo vyhověno, a to ani pomocí fotografií, čímž byla znemožněna obhajoba žalobce. Obdobně nebylo vyhověno návrhu zmocněnce žalobce na provedení znaleckého posudku z oboru písmoznalectví ohledně podpisu na oznámení o přestupku a jeho porovnání s jinými podpisy žalobce, což podle jeho názoru mohlo být nezpochybnitelným důkazem o nevině žalobce. Správní orgán byl podle žalobce povinen obstarat další důkazy svědčící eventuálně ve prospěch žalobce.

Podle žalobce nepostačuje pro zamítnutí jeho návrhu na obstarání návodu k obsluze měřicího zařízení odůvodnění žalovaného, že policisté sami sobě dosvědčili, že měřili správně. Rovněž neobstaráním návodu k obsluze bylo žalobci podle jeho názoru upřeno právo na obhajobu, neboť si nemohl vyhodnotit správnost provedeného měření podle návodu, a to ačkoli žalobce o důkaz, který by objasnil správné měření rychlosti, výslovně žádal. Žalobce

poukázal na rozsudek NSS ze dne 8.2.2012 č.j. 3 As 29/2011-56, podle něhož NSS "považuje vyjasnění otázky, zda při měření vozidla postupovali zasahující policisté v souladu s návodem k obsluze měřicího přístroje Polcam EC 2006, za důležité pro zákonnost rozhodnutí o spáchání přestupku. V ověřovacím listu přístroje je totiž uveden závěr, že rychloměr lze používat k měření rychlosti za dodržování návodu k obsluze. Také z toho důvodu je minimálně nutné doplnění důkazního řízení o výsledch zasahujících policistů, příp. i o další důkazy, jejichž provedení se v dalším řízení ukázalo potřebným pro úplné zjištění skutkového stavu věci."

Žalobce rovněž v žalobě tvrdil, že jeho zmocněnci nebylo řádně doručováno na e-mail obecnny@zastupce.eu, který byl dle § 19 odst. 3 správního řádu elektronickou adresou pro doručení. Žalobce připustil, že ve spisu jsou listiny připomínající vzhledem výtisky odchozích e-mailových zpráv, z nich pak však podle něho není přezkoumatelné, kdo byl jejich odesílatelem, resp. je zřejmé, že jím nebyl Magistrát města Plzně – oficiální elektronická adresa elektronické podatelny posta@plzen.eu. Výzva k doplnění odvolání ze dne 21.5.2014 pak nebyla vypravena na tuto elektronickou adresu vůbec s odůvodněním, že v dřívějších případech nebylo doručení na elektronickou adresu úspěšné. Žalobce se s tímto tvrzením neztotožnil s tím, že spis neobsahuje žádný důkaz o vypravení oficiální elektronické korespondence na elektronickou doručovací adresu zmocněnce žalobce. Žalobce měl za to, že povinnost doručovat písemnosti na elektronickou adresu účastníka řízení, kterou uvedl jako adresu pro doručování, nelze správním orgánem porušit jenom proto, že doručení předchozí písemnosti na tuto adresu účastník řízení nepotvrdil. Z ust. § 19 odst. 3 správního řádu z formulace „správní orgán doručuje“ podle žalobce nevyplývá, že např. může doručovat. Žalobce v žalobě přiložil výtisky elektronických zpráv s tím, že dokládají, že zástupce žalobce běžně potvrzuje doručené elektronické zprávy, a dále žalobce přiložil podklady o zřízení elektronického podpisu na elektronické adrese, na jejíž doručování požádal správní orgány. Skutečnost, že nemohl potvrdit zprávy údajně zaslané správním orgánem I. stupně, je podle žalobce dána tím, že mu nebyly doručeny, neboť nebyly vypraveny z oficiální elektronické adresy elektronické podatelny [po HYPERLINK "mailto:pošta@plzen.eu"šta@plzen.eu](mailto:pošta@plzen.eu), když antispamový filtr aplikovaný na elektronické adrese zástupce žalobce neumožnil přijetí této zprávy, neboť ji vyhodnotil jako spam. Podle žalobce tak správní orgán řádně nevyzval k odstranění vad odvolání podle § 82 odst. 2 správního řádu, postupoval tak v rozporu s § 37 odst. 3 správního řádu a toto představuje důvod pro zrušení rozhodnutí např. na základě rozsudku NSS č.j. 1 As 4/2009-53, a to dle § 86 odst. 1 písm. c) s.ř.s.

Žalobce k žalobě dále přiložil a navrhl jako důkaz odborný posudek P. Š. ze dne 4.9.2014 č. ODP-233/2014/PŠ-TR s tím, že posudek dospěl k závěru, že fotografie vozidla v době spáchání přestupku není vybavena záměrným křížem, což znemožňuje vyloučit chyby méně závažného charakteru, které se mohou díky fyzikálnímu principu funkce zařízení projevit nepřesností naměřené rychlosti, tedy nikoli nezměřením rychlosti. Pokud je např. zaměřeno čelní sklo nebo činná plocha světla, dochází ke zkreslení měření, které rychloměr není schopen detekovat jako chybu. O tomto je blíže pojednáno v návodu k obsluze, který správní orgán odmítl provést jako důkaz, ač jeho provedení žalobce navrhoval. Žalobce poukázal zejména na odborný závěr posuzovatele, a to, že zaměření činné plochy světla může mít vliv na přesnost měření, jeho kvantifikace však není možná, a dále zaměření paprsku měření měřicího zařízení na nakloněnou plochu může mít za následek změřením odlišné

hodnoty rychlosti od rychlosti skutečné. Měřicí zařízení podle žalobce tak nedostatečně spolehlivě prokazuje, že se vozidlo žalobce pohybovalo rychlostí, jaká mu byla naměřena a dále tento výstup měřicího zařízení nesplňuje definici tzv. privilegovaného důkazu, za který je výstup z měřicího zařízení zpravidla pokládán.

Žalovaný **ve vyjádření k žalobě** navrhl zamítnutí žaloby s tím, že ve spisové dokumentaci je na listu č. 20 založen záznam o určení oprávněné úřední osoby určující jako v souladu s bodem 10.3.4 organizačního řádu Krajského úřadu Plzeňského kraje úřední osobu Mgr. L. J. a současně k podepisování písemností v souladu s článkem 8 podpisového řádu Plzeňského kraje a Krajského úřadu Plzeňského kraje jako osobu oprávněnou Ing. J. V. a v jeho nepřítomnosti JUDr. R. K.. Žalovaný dále poukázal na § 15 odst. 2 správního řádu, podle něhož úkony správního orgánu v řízení provádějí úřední osoby oprávněné k tomu podle vnitřních předpisů správního orgánu nebo pověřené vedoucím správního orgánu. Podle žalovaného jsou tedy oprávněné úřední osoby ty úřední osoby, které mají v rámci správního orgánu pravomoc k tomu, aby prováděly konkrétní úkony ve správním řízení, a to buď na základě vnitřních předpisů správního orgánu (podpisový řád, organizační řád), nebo na základě pověření od vedoucího správního orgánu. Z žádného ustanovení pak nevyplývá, že by mohla za správní orgán vystupovat pouze jedna oprávněná úřední osoba ve správním řízení. Podle žalovaného bývá pravidlem, že rozhodnutí podepisují vedoucí zaměstnanci, čemuž ust. § 15 odst. 2 nebrání, nicméně i ten, kdo rozhodnutí pouze podepíše, se tím stává též oprávněnou úřední osobou. Podle žalovaného součástí spisové dokumentace jsou i spisové desky. Na spisových deskách správního orgánu I. stupně jsou v kolonce oprávněná úřední osoba uvedeny Bc. H., Mgr. Š., Bc. H., Mgr. V., z čehož vyplývá, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně je podepsané oprávněnou úřední osobou. Žalovaný dále uváděl, že zmocněnec žalobce ve svém písemném vyjádření též požadoval doložit návod k obsluze měřicího zařízení, aby mohl komparovat postupy policie a výsledný postup z měřicího zařízení s postupy uvedenými v návodu k obsluze. Správní orgán I. stupně tedy doplnil spisovou dokumentaci o návod k obsluze. Zmocněnec žalobce se však nedostavil k jednání a nevyužil svého práva seznámit se se spisovou dokumentací a klást předvolaným svědkům otázky. Protože nebyly zjištěny žádné skutečnosti zakládající pochybnost o správnosti provedeného měření a žalobce své podezření o nedodržení postupů ničím nepodložil, omezil se správní orgán I. stupně při výsledku svědků toliko na dotaz, zda bylo měřeno v souladu s návodem k obsluze měřicího zařízení, přičemž svědek pprap. T. coby obsluha radaru uvedl, že návod k obsluze byl dodržen. Žalovaný dále vycházel z ust. § 69 odst. 3 správního řádu, podle něhož pokud se na žádost účastníka má rozhodnutí doručit elektronicky, vyhotoví úřední osoba, která za písemné vyhotovení rozhodnutí odpovídá, jeho elektronickou verzi s tím, že na místě otisku úředního razítka vyjádří tuto skutečnost slovy „otisk úředního razítka“ a dokument podepíše svým uznávaným elektronickým podpisem. Z dikce zákona vyplývá podle žalovaného, že oprávněná úřední osoba je úřední osobou ve smyslu § 69 odst. 3 správního řádu a tato osoba má elektronickou verzi rozhodnutí opatřující zaručeným elektronickým podpisem. Oprávněná úřední osoba Bc. L. H. postupovala v souladu se správním řádem, když na žádost žalobce vyhotovila elektronickou verzi písemností a písemnosti podepsala svým uznávaným elektronickým podpisem a odeslala z adresy, na kterou je tento elektronický podpis vázán - havloval@plzen.eu. Žalovaný dále uvedl, že tato oprávněná osoba se vdala 13.6.2013, přičemž do 26.6.2014 jí nebyla změněna elektronická adresa, jak dokládá přiložený úřední záznam. Podle žalovaného jde jen k tíži žalobce, že jeho

zmocněnec, ač požádal o doručování na e-mailovou adresu, si na ní nastavil spam filtr. Vzhledem k tomu, že zmocněnec žalobce nepotvrdil převzetí zprávou podepsanou jeho uznávaným elektronickým podpisem, správní orgán I. stupně v souladu s § 19 odst. 8 správního řádu doručoval písemnosti, jako by zmocněnec o doručení na elektronickou adresu nepožádal. Ohledně výzvy k doplnění odvolání tato již vzhledem k vícero (ve spise založených) nezdařených doručování na elektronickou adresu nebyla takto zasílána v souladu s § 19 odst. 8 správního řádu. V úředním záznamu ze dne 21.5.2014 správní orgán I. stupně tento svůj postup dále zdůvodnil s tím, že požadavek žalobce hodnotí jako obstrukční, přičemž tento způsob doručování zejména nepřispívá k urychlení řízení. Žalovaný rovněž neshledal, že by záznam o přestupku byl pořízen v rozporu se zákonem. Žalobcem předložený odborný posudek vypracoval Mgr. P. Š., který není soudním znalcem, nýbrž ho podal v rámci živnostenského oprávnění ke zpracování odborných studií a posudků. Z výpisu z živnostenského rejstříku nevyplývá, že by k podání odborných vyjádření v oboru doprava byl oprávněn. Dle žalovaného tak zhotovitel odborného posudku není osobou odborně způsobilou, jejíž závěry by mohly provedení měření zpochybnit. V odborném posudku dovozuje, že absence záměrného kříže na fotografii mohla mít vliv na výsledek měření. K tomu žalovaný uvedl, že měření rychlosti bylo provedeno schváleným silničním radarovým rychloměrem platně ověřeným. Policista T. uvedl, že postupoval v souladu s návodem k obsluze. Správní orgán I. stupně neměl důvod k tomu zpochybňovat skutečnost, že přístroj byl obslužen správně. Podle žalovaného nelze dokazovat neexistující skutečnosti – tzv. negativní důkazní teorii (viz rozsudek NSS ze dne 26.7.2006 č.j. 3 Azs 35/2006-104, publikovaný pod číslem 951/2006 Sb. NSS). Nelze tedy podle žalovaného přisvědčit námitce žalobce, že správní orgán I. stupně byl povinen prokazovat, že měření neproběhlo dle návodu k obsluze, neboť nelze prokázat neexistující skutečnost.

Součástí **správního spisu** je oznámení přestupku ze dne 9.11.2013, podle něhož žalobce v tento den v 16:01 hodin řídil motorové vozidlo Land Rover RZ X v Plzni v ulici Edvarda Beneše ve směru z centra rychlostí 93 km/h již po odečtení odchylky rychloměru MicroDigiCam LTI. Žalobce oznámení o přestupku podepsal a nevyjádřil se k němu. Podle úředního záznamu z téhož dne sepsaného policistou D. K. se protiprávního jednání žalobce měl dopustit cca 200 m před křižovatkou Zborovská a Edvarda Beneše a vzhledem k tomu, že tento přestupek nelze řešit v blokovém řízení, bylo sepsáno oznámení o přestupku. Podle policisty od doby změření vozidla do doby jeho zastavení vozidlo neztratilo z dohledu. Ve vozidle se v době spáchání přestupku nacházel pouze žalobce. Součástí správního spisu je i záznam o přestupku spolu s fotografií změřeného vozidla s čitelnou poznávací značkou, kdy na fotografii je pouze změřené vozidlo. Bylo měřeno na vzdálenost 149,5 m, a to na příjezdu. Je uvedeno výrobní číslo radaru, které odpovídá číslu uvedenému v ověřovacím listu ze dne 22.4.2013.

Zmocněnec žalobce P. K. ve správním řízení ve vyjádření ze dne 14.1.2014 požádal o doručování písemností na e-mail obecny@zastupce.eu. Zmocněnec dále namítal, že žalobce byl v předmětný den na zahraniční dovolené, proto nemohl být řidičem vozidla, které měl k užívání jeho kamarád. Podle zmocněnce žalobce je možné, že žalobce cestoval pouze s pasem a zbylé doklady ponechal ve vozidle i s doklady od vozidla. Zmocněnec navrhl provést znalecké zkoumání podpisu na oznámení o přestupku a srovnat s podpisem žalobce na občanském průkaze. Dále byla navržena rekognice s tím, že z těchto důkazů jednoznačně

vyplyne, že vozidlo řídila osoba odlišná. Dále bylo navrženo provedení svědeckých výpovědí zakročujících policistů a obstarání protokolu o proškolení policisty provádějícího měření. Rovněž bylo navrženo získání dat z Českého hydrometeorologického ústavu o tom, jaké byly v inkriminovaném čase světelné a povětrnostní podmínky, které by eventuálně zhoršovaly viditelnost a schopnost policistů komparovat tvář osoby řidiče s fotografií na dokladech. Dále zmocněnec žádal doložení návodu k obsluze měřícího zařízení, aby mohl komparovat postupy policie a výsledný výstup z měřícího zařízení s postupy uvedenými v návodu k obsluze. Předvolání k jednání na 4.3.2014 bylo zmocněnci zasíláno dle výtisku obsaženého ve spise e-mailovou zprávou z adresy oprávněné úřední osoby Bc. L. H. na adresu obecny@zastupce.eu, a to 30.1.2014. Zmocněnec převzetí zprávy nepotvrdil. Proto bylo předvolání doručeno osobně zmocněnci 10.2.2014 u správního orgánu I. stupně, a to po předchozím neúspěšném pokusu o doručení na adresu C. A. 9, S. C. de T. a na adresu Čs. A. 23, P. 6, kde na zásilce je uvedeno, že se jedná o městský úřad a adresát zde nemá domovní schránku, tudíž byla zásilka oznámena, uložena a po uplynutí úložní doby byla vrácena odesílateli. Na čísle listu 25 správního spisu je CD obsahující návod k obsluze přístroje MicroDigiCam.

Při jednání dne 4.3.2014, jehož se žalobce ani jeho zmocněnec nezúčastnili, svědek pprap. D. T. uvedl, že předmětný den okolo 16. hod. změřil rychlost vozidlu Range Rover přes 90 km/h. Jeho kolegou bylo vozidlo zastaveno a kolega přestupek projednával. Svědek T. byl při ztotožňování osoby s kolegou K. ve služebním vozidle a dále při seznamování s oznámením přestupku. Svědek potvrdil, že je proškolen k obsluze silničního laserového rychloměru MicroDigiCam LTI. S měřícím zařízením stál pod železničním přemostěním, přičemž měřené vozidlo se v době měření nacházelo za výjezdem firmy Brush Sam s.r.o. Vozidlo zastavili v prostoru točny zastávek trolejbusu. Přibližné umístění vozidel zakreslil svědek do mapky. Podle svědka byla v místě měření rychlost 50 km/h, protože zde nebyla žádná zvláštní místní úprava rychlosti. Podle svědka byla změřena rychlost vozidla v souladu s návodem k obsluze rychloměru. Podle svědka je přístroj již sestaven a byly do něj zadány prvotní údaje dle návodu k zařízení. Ve vozidle se nacházel pouze řidič, který byl ztotožněn dle občanského a řidičského průkazu a dle následné lustrace v informačním systému PČR. Svědek T. uvedl, že spolu s kolegou porovnali fotografie na dokladech s podobou řidiče vozidla, že to tak dělají u každé osoby. Pochybnosti o totožnosti řidiče vozidla nevznikly. Podle svědka byla denní doba a viditelnost nebyla snížena.

Svědka pprap. D. K. vypověděl, že předmětného dne byl řidičem služebního vozidla. Měřící zařízení bylo umístěno pod viaduktem v ulici Edvarda Beneše v blízkosti autobusové zastávky linek č. 30 a 32 a radar snímal vozidla ve směru z centra města. Kolem 16. hod. došlo ke změření vozidla Range Rover přibližně ve vzdálenosti 150 m od měřícího zařízení. Vozidlo bylo zastaveno v prostoru konečné trolejbusu č. 14. Řidič se ve vozidle nacházel sám. Svědek provedl jeho ztotožnění za přítomnosti kolegy T.. Rovněž podle tohoto svědka byla v místě povolená rychlost 50 km/h. Řidič byl ztotožněn podle občanského a řidičského průkazu a lustrací v informačním systému PČR. Svědek potvrdil, že porovnal fotografii na dokladech s podobou řidiče vozidla a že nevznikly pochybnosti o totožnosti řidiče. Podle svědka bylo denní světlo a nebyla snížena viditelnost. Provoz byl mírný.

Správní orgán I. stupně uvedl ve svém rozhodnutí, že nemá důvod zpochybňovat skutečnosti zjištěné zakročujícími policisty v rámci plnění jejich služebních povinností, neboť se jedná o osoby vázané služební přísahou, které nemají k obviněnému žádný vztah a ve svědeckých výpovědích popisují toliko události, jimž byly osobně přítomny a vnímaly je svými smysly. Svědecké výpovědi spolu v důležitých bodech vzájemně korespondují a odpovídají i oznámení přestupku a úřednímu záznamu ze silniční kontroly, proto je správní orgán hodnotil jako věrohodné. Svědeckými výpověďmi byla podle správního orgánu I. stupně vyvrácena námitka žalobce, že nemohl být pachatelem přestupku, neboť byl na zahraniční dovolené a vozidlo užíval jeho kamarád. Podle správního orgánu I. stupně zmocněnec tuto tvrzenou skutečnost nijak nepodložil, ani dokladem o účasti obviněného na zahraniční dovolené nebo uvedením totožnosti údajného kamaráda, který měl řídit, proto se toto tvrzení jeví jako ryze účelové. Naopak oba policisté shodně popsali ztotožnění žalobce, při kterém porovnali jeho podobu s podobou na předložených dokladech a rovněž totožnost prověřili lustrací v evidencích PČR. Správní orgán I. stupně uvedl, že nemá žádných pochybností, že řidičem byl žalobce. Z toho důvodu nebylo vyhověno návrhu zmocněnce na provedení znaleckého zkoumání podpisu na oznámení přestupku a jeho porovnání s podpisem žalobce na občanském průkaze, neboť by provedení tohoto důkazu bylo za daného stavu věci zcela nadbytečné. Z téhož důvodu nebylo vyhověno ani návrhu na rekognici. Vzhledem k tomu, že oba policisté shodně vypověděli, že o totožnosti žalobce nevznikly žádné pochybnosti a výpovědi policistů byly správním orgánem vyhodnoceny jako zcela věrohodné, není důvod totožnost žalobce dodatečně prověřovat. Rovněž návrh na získání dat od Českého hydrometeorologického ústavu se jeví správnímu orgánu nadbytečným, když oba svědci shodně vypověděli, že viditelnost nebyla snížena, tedy je zjevné, že jejich schopnost porovnat tvář osoby řidiče s fotografií na dokladech nebyla nijak omezena. Proto ani tento navržený důkaz nebyl proveden. Vzhledem k tomu, že hlídka PČR měla vozidlo od změření do zastavení na dohled, nemohlo dojít ani k záměně vozidla s jiným vozidlem, nejsou tedy pochybnosti o tom, že vozidlo na snímku je vozidlem žalobce, které bylo následně zastaveno. Správní orgán doplnil spisovou dokumentaci o návod k obsluze měřícího zařízení. Protože se zmocněnec nedostavil k jednání a nevyužil svého práva seznámit se se spisovou dokumentací a současně nebyly zjištěny žádné skutečnosti zakládající pochybnost o správnosti provedení měření, kdy ani obviněný prostřednictvím svého zmocněnce své podezření ničím nepodložil, omezil se správní orgán při výsledku svědků toliko na dotaz, zda bylo měření provedeno v souladu s návodem k obsluze měřícího zařízení, kdy ze svědecké výpovědi pprap. Tichého coby obsluhy radaru vyplývá, že návod dodržen byl. Správní orgán nemá důvod o tomto tvrzení pochybovat a považuje je za věrohodné, neboť nebylo zjištěno, že by svědek měl jakýkoli zájem na výsledku řízení a na poškození osoby žalobce. Návrhu na doplnění spisu o protokol o proškolení policisty k obsluze měřícího zařízení nebylo vyhověno, neboť správní orgán nemá pochybnosti o tom, že policista proškolen byl, neboť obsluha měřícího zařízení spadá do běžné činnosti policistů a předmětem činnosti správního orgánu není tuto skutečnost prověřovat. Správní orgán poukázal na rozsudek NSS ze dne 3.3.2011 č.j. 7 As 18/2011-54. Na to správní orgán poukázal na svědeckou výpověď pprap. Tichého, že k obsluze použitého zařízení proškolen byl. K návrhu zmocněnce na provedení znaleckého zkoumání výstupu z měřícího zařízení, neboť dle návodu k obsluze musí být měřeno z úhlu 0 stupňů, který nebyl dodržen, správní orgán I. stupně uvedl, že tvrzení o nedodržení úhlu je spekulací zmocněnce, kdy zmocněnec nevyužil svého práva nahlédnout do spisové dokumentace a není s podobou výstupu z měřícího zařízení obeznámen. Správní

orgán poukázal na stranu 47 návodu k obsluze radaru MicroDigiCam v kapitole Příprava měření snímku – volba stanoviště, podle něhož „je-li to možné, stanoviště volte tak, aby úhel mezi měřícím paprskem laseru a směrem úhybu vozidla byl co nejmenší“. Z toho lze podle správního orgánu dovodit, že ideálním úhlem je skutečně úhel 0 stupňů, avšak nevyplývá z toho, že by musel být bezpodmínečně dodržen, neboť za takové situace by musel policista mnohdy s radarovým zařízením stát přímo na vozovce naproti měřenému vozidlu. Návod k obsluze dále na straně 72 obsahuje vysvětlení tzv. cosinus efektu, který se projevuje, pokud měřicí přístroj je dále od proudu měřených vozidel. Zmenšení rychlosti naměřené je úměrné cosinu úhlu mezi proudem, vozidlem a osou měření. Podle norem měřidlo nesmí korigovat údaj podle úhlu, proto naměřená hodnota je vždy menší než skutečná, změřená přímo ve směru pohybu vozidla. Úhel je závislý na vzdálenosti laseru od silnice i na vzdálenosti měřeného vozidla. Například při úhlu 20 stupňů je naměřena vozidlu s rychlostí 70 km/h rychlost 65,78 km/h. Z toho je podle správního orgánu zřejmé, že čím více se obsluha měřicího zařízení při volbě jeho umístění odchýlí od ideálního postavení přímo ve směru pohybu vozidla, tj. od výše uvedeného úhlu 0 stupňů, tím je výsledná naměřená rychlost nižší. Pokud by skutečně nebyl v daném případě úhel 0 stupňů dodržen, neodpovídala by sice naměřená rychlost skutečné rychlosti, ale zkusení by bylo pouze ve prospěch žalobce. Navržené znalecké zkoumání výstupu z měřicího zařízení by proto mohlo vést pouze k tomu, že by obviněnému byla kladena za vinu vyšší rychlost jízdy než za stávajícího stavu. Přitom již nyní je žalobci kladeno za vinu překročení rychlosti jízdy v obci o 40 km/h, což znamená, že ani případné další navýšení by nevedlo ke změně právní kvalifikace přestupku. Proto správní orgán považuje za nadbytečné zkoumat, zda byl uvedený úhel dodržen, když návod k obsluze dodržení úhlu 0 stupňů nevyžaduje a případné dopočítání skutečné rychlosti vozidla by bylo pouze v neprospěch obviněného a bez vlivu na posouzení právní kvalifikace přestupku. V souladu se zásadou rychlosti a hospodárnosti řízení tak návrhu zmocněnce na provedení tohoto důkazu nebylo vyhověno. Správní orgán nevyhověl ani návrhu na ohledání místa přestupku s tím, že ze svědeckých výpovědí policistů jednoznačně vyplynulo, že v místě přestupku byla nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h na podkladě § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb. Oba svědci shodně vypověděli, že se přeměřením přesvědčili, že v daném úseku není rychlost žádným způsobem místní nebo přechodnou úpravou změněna. Těžko by tedy ohledání místa přestupku provedené s odstupem několika měsíců mohlo poskytnout relevantnější údaje o stavu dopravního značení v době přestupku než svědectví obou policistů. Proto navržený důkaz považoval správní orgán za nadbytečný. Pokud by ohledáním bylo zjištěno, že v současné době se místní úprava na místě přestupku nachází, nebylo by to důkazem, že se nacházela i v době spáchání projednávaného přestupku. Správní orgán tedy neshledal relevantní důvod k provedení navrženého důkazu.

Rozhodnutí správního orgánu I. stupně zaslala oprávněná úřední osoba elektronicky zmocněnci žalobce 9.4.2014 z adresy havloval@plzen.eu, přičemž zmocněnec převzetí zprávy nepotvrdil, dále na adresu Čs. A., P. B. a na adresu pro doručování M. 11, Pr. 1, odkud se zásilka vrátila s tím, že je adresát na uvedené adrese neznámý.

Žalobce podal prostřednictvím svého zmocněnce odvolání datovou zprávou opatřenou platným uznávaným elektronickým podpisem.

Podle úředního záznamu ze dne 21.5.2014, podle kterého s ohledem na pokusy o doručení na e-mailovou adresu ze dne 31.1. a 9.4.2014, kdy převzetí písemností příjemce nepotvrdil a současně nebyly potvrzeny označené písemnosti vedené pod jinými spisovými značkami, bylo další doručování písemností na požadovanou e-mailovou adresu zmocněnce odmítnuto, neboť požadavek byl hodnocen jako obstrukční a tento způsob doručování zejména nepřispívá k urychlení řízení. Správní orgán nadále bude doručovat na doručovací adresu na M. 11, P. 1, jako by nebylo o doručování na e-mail požádáno. Správní orgán I. stupně zaslal výzvu k doplnění odvolání ze dne 21.5.2014 zmocněnci na adresu pro doručování M. 11, kde byla zásilka uložena dne 22.5.2014 a následně dne 3.6.2014 byla vložena do schránky. Stejným způsobem bylo doručováno i žalobou napadené rozhodnutí, kdy zásilka byla na této adrese připravena k vyzvednutí 11.7.2014 a vložena do schránky 22.7.2014.

Na deskách spisu správního orgánu I. stupně je jako oprávněná úřední osoba uvedena Bc. H., Mgr. Š., Bc. H., Mgr. V. s razítkem data 15.11.2013 a podpisem. Součástí odvolacího spisu je záznam o určení oprávněné úřední osoby ze dne 20.6.2014, podle něhož k vedení správního řízení ve věci pod předmětnou spisovou značkou se určuje v souladu s § 15 odst. 2 a odst. 4 správního řádu a v souladu s bodem 10.3.4 organizačního řádu KÚPK úřední osobou oprávněnou provádět veškeré úkony správního orgánu Mgr. L. J.. Podepisování písemností se řídí článkem 8 podpisového řádu Plzeňského kraje a Krajského úřadu Plzeňského kraje a v souladu s tímto je osobou oprávněnou pro podepisování písemností Ing. J. V. a v jeho nepřítomnosti JUDr. R. K.. Podepsán pod záznamem o určení oprávněné úřední osoby Ing. J. V., vedoucí odboru dopravy a silničního hospodářství.

Dle žalobou **napadeného rozhodnutí** správní orgán I. stupně zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti v souladu s § 3 správního řádu. V odvolání zmocněnec toliko uvedl, že se odvolává a žádá zaslání prvostupňového rozhodnutí na jeho elektronickou adresu. K tomu žalovaný uvedl, že zmocněnec ve svém vyjádření k věci ze dne 14.1.2014 uvedl, že žádá o doručování na e-mail obecny@zastupce.eu. Správní orgán I. stupně tedy napadené rozhodnutí dne 9.4.2014 doručoval zmocněnci na předmětnou elektronickou adresu. Vzhledem k tomu, že zmocněnec následující pracovní den po odeslání zprávy, která se nevrátila jako nedoručitelná, nepotvrdil její převzetí, doručil správní orgán I. stupně rozhodnutí zmocněnci odvolatele, jako by o doručení na elektronickou adresu nepožádal. Rozhodnutí bylo doručováno na adresu, kterou má v evidenci obyvatel zmocněnec uvedenou jako doručovací adresu – M. 11, N. M., P. 1. Napadené rozhodnutí bylo doručeno 12.5.2014 za využití tzv. náhradního doručení podle § 24 odst. 1 správního řádu. V žádosti zmocněnce o doručení napadeného rozhodnutí na elektronickou adresu žalovaný uvedl, že napadené rozhodnutí bylo již dne 9.4.2014 na elektronickou adresu uvedenou zmocněncem doručováno. Z toho důvodu bylo na žádost o opětovné zaslání rozhodnutí na elektronickou adresu pohlíženo jako na nedůvodnou.

O věci samé bylo rozhodnuto bez jednání podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen s.ř.s.), neboť s tím žalovaný souhlasil a žalobce se k tomu ve stanovené lhůtě nevyjádřil.

Žaloba není důvodná.

Podle názoru soudu žalovaný správně ve vyjádření k žalobě dovodil, že z ust. § 15 odst. 2 správního řádu, podle něhož *úkony správního orgánu v řízení provádějí úřední osoby oprávněné k tomu podle vnitřních předpisů správního orgánu nebo pověřené vedoucím správního orgánu*, vyplývá, že ve správním řízení může vystupovat za správní orgán více oprávněných úředních osob. Dále z výše cit. záznamu o určení oprávněné úřední osoby v odvolacím spisu a ze seznamu oprávněných úředních osob na deskách spisu prvostupňového správního orgánu nepochybně vyplývá, že žalobce měl možnost seznámit se s tím, kdo vystupuje v daném správním řízení. O jednotlivých osobách, vystupujících jako oprávněné úřední osoby, se žalobce také dozvěděl z písemností, které od správního orgánu obdržel, např. z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Jelikož pak vůči žádné z těchto osob nevznášel žalobce konkrétní námitky podjatosti, soud dospěl k závěru, že v daném případě bylo označení oprávněných osob postačující a nezpůsobilo nezákonnost napadeného rozhodnutí ve věci samé.

Není pravdivé tvrzení v žalobě, že se správní orgány nedostatečně zabývaly námitkou jeho zmocněnce, že mohlo dojít k záměně řidiče. Soud, stejně jako správní orgán prvního stupně má za to, že o osobě řidiče nevznikly důvodné pochybnosti a že pro určení osoby pachatele přestupku postačuje svědectví policistů, u nichž nebyl zjištěn zvláštní zájem na výsledku řízení vyplývající z poměru k věci či k žalobci a kteří ztotožnění žalobce jednoznačně potvrdili. Koreponduje s jejich výpovědi i oznámení přestupku a úřední záznam, dle kterého bylo předmětné vozidlo v dohledu policistů od změření po zastavení. Z těchto důvodů i soud považuje za nadbytečné provádět rekognici či znalecký posudek z oboru písmoznalectví.

Soud také stejně jako správní orgán prvního stupně považuje za nadbytečné provádět další dokazování za účelem zjištění, zda byl dodržen návod k obsluze radarového zařízení, když na podkladě ve spise dostupných důkazů (záznam o přestupku pořízený radarem zachycující jediné vozidlo v obvyklé poloze i registrační značkou, oznámení přestupku, CD obsahující návod k obsluze radaru a výpovědi policistů výslovně potvrzující postup v souladu s návodem k obsluze) žádné pochybnosti o provedeném měření nevyvolávají. Správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí také podrobně a logicky vysvětlil vliv měření pod úhlem větším než 0, jakožto vliv způsobující naměření nižší rychlosti, než je rychlost skutečná, tedy postup ve prospěch žalobce. Na podkladě dostatečného skutkového zjištění bez důvodných pochybností má soud také za nadbytečné provádění důkazu tzv. odborným vyjádřením Mgr. Šebesty. Nad rámec toho soud podotýká, že neodbornost a nezpůsobilost této osoby ke znaleckému posuzování je zdejšímu soudu známa z jeho úřední činnosti (viz např. rozsudky zdejšího soudu sp. zn. 17 A 33/2013, 17 A 33/2014, 17 A 25/2014 atd., dostupné na www.nssoud.cz).

Námitku nesprávného doručování výzvy k odstranění vad odvolání prostřednictvím provozovatele poštovních služeb namísto elektronicky na adresu označenou zmocněncem žalobce, soud neshledal důvodnou. Ze shora shrnutého obsahu správního spisu vyplývá, že na označenou emailovou adresu se správní orgány pokusily doručovat. Správní orgán prvního stupně se pokusil doručit rozhodnutí o přestupku. Zmocněnec na emailovou zprávu nereagoval tak, jak předpokládá ust. § 19 odst. 8 správního řádu. Soud má za dostatečný

doklad o doručování výtisk emailové zprávy z adresy oprávněné osoby. Je zřejmé, že tento způsob doručování jiné písemné potvrzení ani neumožňuje. Tvzení žalobce, že mu bylo možné řádně doručit pouze odesláním zprávy z podatelny správního orgánu, nelze akceptovat. Touto otázkou se již zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15.12.2014, čj. **6 As 218/2014 - 34**, podle něhož "z § 18 vyhlášky č. 259/2012 Sb., o podrobnostech výkonu spisové služby, opírajícího se o zmocňovací ustanovení § 70 odst. 1 písm. i) zákona č. 499/2004 Sb., o archivnictví a spisové službě, nelze dovodit povinnost správního orgánu odesílat písemnosti pouze z elektronické adresy podatelny správního orgánu; s odesláním písemnosti z elektronické adresy zaměstnance výpravní správního orgánu zákon nespojuje důsledek v podobě neúčinnosti odeslání, resp. doručení zprávy na elektronickou doručovací adresu (e-mail) účastníka. Nepotvrdí-li adresát převzetí takto odeslané písemnosti nejpozději následující pracovní den po jejím odeslání, postupuje se podle § 19 odst. 8 správního řádu z roku 2004." Rozhodující pro řádné doručení elektronickou zprávou je aktivita adresáta, který je povinen následující pracovní den po odeslání emailové zprávy její přijetí potvrdit zprávou, která obsahuje uznávaný elektronický podpis, v souladu s § 19 odst. 8 správního řádu. Teprve toto potvrzení plně nahrazuje např. doručenkou při doručování prostřednictvím provozovatele poštovních služeb.

Z výše shrnutého správního spisu je zřejmé, že zástupce žalobce nepotvrdil přijetí ani jedné ze zaslanych zpráv, proto správní orgány správně doručovaly nadále písemnosti vč. výzvy k odstranění vad odvolání na doručovací adresu na doručovací adresu na Mezibranskou 11, Praha 1, kam byly doručeny fikcí podle § 24 správního řádu po uplynutí úložní doby.

Nepotvrzením přijetí emailových zpráv ze strany zmocněnce žalobce bylo rovněž prokázáno, že tento způsob doručování nemůže v daném případě přispět k urychlení řízení ve smyslu § 19 odst. 3 správního řádu. Správní orgány proto nepochybily, když následně vydané písemnosti - výzvu k odstranění vad odvolání a žalobou napadené rozhodnutí již doručovaly pouze na doručovací adresu zmocněnce žalobce.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Plzni dne 30. listopadu 2015

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně